

trods dette fastholde vi, hvad vi antage for at være Grundlovens rette Mening. Tinget har siden 1886 fulgt den Fremgangsmaade, at det, naar det først har forkastet Finansprovisoriet ved privat Initiativ, har ladet det af Regeringen fremsatte Forslag af samme Indhold gaa i Udvalg. Kun een Gang har Tinget fulgt en anden Fremgangsmaade, nemlig i Januar 1886. Da forfattede Folketinget ogsaa det af Regeringen fremsatte saakaldte Finansprovisorium; men der var den Gang gode reelle Grunde dertil. Tinget havde i Forvejen forkastet Finanslovsfor slagets Overgang til 2den Behandling. Det var da en Selvsølge, at det konsekvent ogsaa maatte forka ste et Forslag til midlertidig Bevillingslov for det indværende Finansaar. Og der var yderligere Grunde den Gang, som talte for at forka ste det saakaldte Finansprovisorium, som Regeringen kom med. Regeringen havde fra sit eget Standpunkt kun denne Hjemmel at paaberaabe sig for sin Regeringsførelse. Og Rigsdagen havde grundlovmæssig Ret til at sidde sammen i 2 Maanedes. Naar vi forka stede den af Regeringen selv paabe raabte Hjemmel, og der var lang Tid tilbage af de 2 Maanedes, var der altsaa Ud sigt til, at vi kunde bringe Regeringen til at staa paa bar Bund fra sit eget Synspunkt. De vide alle, hvad Følgen blev: at Regeringen hjalp sig med en tgl. Resolution. Der var altsaa ikke mere Grund for Tinget til at gaa anderledes til Værts over for de saakaldte Finansprovisorier, end dets egen grundlovmæssige Opfattelse dittede det, og det viste sig da ogsaa i Efteraaret 1886, at hele Oppositionen enstemmig vedtog at sende det saakaldte Finansprovisorium i Udvalg. Herom være de alle enige; selv Berg anbefalede denne Fremgangsmaade. Og næste Aar, i Februar 1887, fulgte Flertallet den samme Opfattelse. Vi have fulgt den siden hvert Aar, og der kan ikke anføres nogen eneste holdbar Grund for, at vi i Aar skulde gøre Forandring deri. Man kunde kun komme dertil ved at ville gøre gældende, at der er et Provisorium gemt i det foreliggende Forslag; men hvad det angaar, erindre alle ærede Medlemmer, at selv Berg her i Tinget paa givne Anledning bestemt har erklæret, at et Forslag som dette ikke er Provisorier. Men naar det forholder sig saa, og naar Forslaget, der foreligger, altsaa er et ganske simpelt, almindeligt Forslag, hvorfor saa behandle det paa anden Maade end alle andre Forslag, som lægges her frem for os til Behandling og Afgørelse? Jeg maa altsaa tilraade det høje Ting, at det ikke afviger fra sin hidtil fulgte Praksis, som er en Praksis, der stemmer med vor grundlovmæssige Opfattelse. At Regeringen

ikke vil anerkende Berettigelsen af vor Fremgangsmaade, spiller ingen Rolle for os. Vi gaa den Vej, vor grundlovmæssige Opfattelse til siger os, og brude os ikke om, at den bliver modsa gt fra anden Side. Jeg tillader mig at anbefale, at vi lade Forslaget gaa til 2den Behandling, ligesom det er siden 1886.

J. C. Christensen: Jeg skal give den sidste ærede Taler Ret i, at der ikke er megen Grund til længe at drøfte Spørgsmaalet om det her foreliggende Forslags Overgang til 2den Behandling; thi det er, som det ærede Medlem meget rigtig bemærkede, lidt gennemdrøftet her. Men jeg maa dog gøre et Par Bemærkninger til det, han fremsførte, uden at jeg derfor har til Hensigt at fremkomme med Fra ser, hvilket synes at være anthydet i det ærede Medlems Foredrag.

Det ærede Medlem sagde, at det Forslag, her forelaa, ikke var noget Provisorium. Jeg sagde udtrykkelig i mit første Foredrag, at det ikke var noget Provisorium i grundlovmæssig Forstand; for Finansprovisorier kunne ikke udstedes ifølge Grundloven. Naar der alligevel udstedes Finansprovisorier — og det gør der desværre her i Landet — saa er det det reneste, klareste Grundlovsbrud, der kan tænkes. Dette Forslag er ikke noget Provisorium i grundlovmæssig Forstand; men det var heller ikke det Forslag, vi havde den 9de Oktober, slet ikke. Det, der skete den 9de Oktober, da vi ved privat Initiativ forka stede Forslaget, var, at Folketinget fremsatte en Protest mod Regeringens Fremgangsmaade, en Protest, som jeg er villig til at deltage i, saa ofte jeg bliver opfordret dertil. Det, her sker, er, at Ministeriet paa Trods af, hvad Folketinget har gjort, møder frem med et Forslag, den opretholder dette Forslag, den siger: Folketingets Initiativ har intet at betyde. Regeringen ringeagter Folketingets Stilling, den ringeagter dets Rej-Ret, den kommer her med Forslaget og paa taar, at den har Ret til at opkræve Skatter og udgive Penge efter dette Forslag, og kommer saa med Forslaget og præsenterer det for Tinget. Saa siger jeg: naar Ministeriet kommer med dette Forslag, er det heller ikke noget Provisorium i grundlovmæssig Forstand, men det er et Overgreb. Dette Forslag er en Stifting, sagde jeg før, en Stabning, som fremstilles her med den Bested, at man har Ret til at opkræve Skatter efter det. Her siger jeg: Det er ikke et almindeligt Forslag til en Bevillingslov, men det er et Overgreb, som jeg mener, vi